

τετραγωνικών και το ξενέρωμα της καθημερινής εφιαλτικής συνειδητοποίησης του ότι δεν μπορώ απλά να ανοίξω μιά γαμημένη πόρτα και να βγω απ'αυτό το μπουρδέλο, έπαιζε και μιά κατάσταση που ισορροπούσε κάπως το όλο σκηνικό. Είχα την ευκαιρία να μοιραστώ τις στιγμές που περιέγραψα πιο πάνω, δίπλα σε καλούς συντρόφους, παλιούς γνώριμους και μη, μιά ζεστή κοινότητα ανθρώπων που το χάσμα των μεταξύ μας αντιλήψεων δεν στάθηκε εμπόδιο στη κοινή μας στρατηγική ρήξης. Μαζί λοιπόν με τους περισσότερους αναρχικούς της Α' πτέρυγας (απ' αυτούς που βρισκόμαστε μαζί στη Δ' πλέον), τσιγκλίσσαμε, προκαλέσαμε, ενοχλήσαμε και νευριάσαμε για τα καλά την υπηρεσία, το αμεσότερο δείγμα εξουσίας μπροστά μας. Μάχες με την ξεχωριστή τους σημασία, μικρές σαφώς, γιατί η απόλυτη μάχη στο μυαλό ενός έγκλειστου πρέπει να είναι πάντα η απόδραση.

Εκείνο το πρωί λοιπόν, στις 13/12, ένας τυπικός ανθρωποφύλακας επέλεξε να κάνει άμεση αναφορά στο αρχιφυλακείο ενός συμβάντος μ' έναν απαντητικό τσαμπουκά που δέχτηκε απο κάποιους εκ των συντρόφων, στο οποίο, λανθασμένα κατά τη γνώμη μου, έπεσαν και κάτι ψιλές στο προαύλιο. Λέω λανθασμένα -εκ του αποτελέσματος- γιατί πιστεύω πως αυτές οι ψιλές θα μπορούσαν να συγκρατηθούν και να γίνουν χοντρές σε κάποιο άλλο επεισόδιο πιά σοβαρό που αργά ή γρήγορα θα προκαλούσε κανάς μπάσταρδος φύλακας απ' αυτούς που σηκώνουν το χεράκι τους πάνω σε κρατούμενους. Μιλάμε τώρα για τον τύπο, τον ανθρωποφύλακα Γιάννη Μυλώνα, που την ώρα που έχει υπηρεσία και είναι όλοι κλειδωμένοι στη πτέρυγα, βγάζει το στυλό του και γράφει στους τοίχους τους τίτλους των τραγουδιών του στο youtube σε μιά απελπισμένη κίνηση αυτοεπιβεβαίωσης. Μόνο που τα αποτελέσματα της αναζήτησης χειροτερεύουν τη θέση του· στεναχωρέθηκαν τα αυτιά μου μετά απ' αυτή τη δύστυχη μουσική απόπειρα. Στη συνέχεια του σκηνικού, το αρχιφυλακείο ενημέρωσε άμεσα την εισαγγελία. Το ίδιο απόγευμα, ο γλοιώδης αρχιφύλακας Βασίλης Λαμπράκης, μαζί με καμιά 40αριά σωφρονιστικούς και ασφαλίτες, μας πήρε σηκωτούς απ'το αρχιφυλακείο και τους 8, σε διαφορετικούς όμως χρόνους, και μας "έσπασε" σε διαφορετικές πτέρυγες της φυλακής, ως γνωστών, με μένα να καταλήγω στην Δ'.

Μια φυσιολογική αντίδραση της φυλακής δηλαδή, με αξιοσημείωτη όμως τη συνεργασία των αρχηγόφαση κρατουμένων, που απ'τη στιγμή που έβλεπαν ορατό τον κίνδυνο να τιναχτούν στον αέρα τα -αξιοζήλευτα κατα τα άλλα- κεκτημένα προνόμια τους (ένας τρόπος πχ. έρευνα σ'όλα τα κελιά ή σε συγκεκριμένα άλλα πέρα απ' τα δικά μας. Αρκετά τραβηγμένο αλλά και πιθανό και μόνο σαν στρατηγική απ' την γαμοφυλακή για τη δημιουργία εσωτερικών προστριβών ανάμεσα σε κρατούμενους, στη λογική του διαίρει και βασίλευε), έσπευσαν να συνεννοηθούν με την υπηρεσία για το πως αυτοί οι ασεβείς αναρχικοί τύποι θα πάρουν πούλο απ' την ακτίνα. Προφανώς, το συμπέρασμα μετά απ'αυτό είναι πως τα προνόμια της Α' είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την ησυχία της πτέρυγας. Βέβαια, για να λέμε την αλήθεια, όλα αυτά ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενα. Σε σχέση τώρα με την καταστολή απο μεριάς υπηρεσίας, μιά ντετερμινιστική προσέγγιση θα ταίριαζε απόλυτα με την περιγραφή της κατάστασης. Τίποτα παράξενο δηλαδή, αφού όπως είπα όλο κόντρα κόντρα κόντρα ήμασταν ενώ οι μικροδράσεις/πειραματισμοί σε ένα παθητικό και περιέργο περιβάλλον αυξάνονταν με γεωμετρική πρόοδο. Με μαθηματική ακρίβεια βρεθήκαμε -πέρα απ'το αποστασιακό κομμάτι- μεταγόμενοι ουσιαστικά, και σε λίγες μέρες πιθανότατα φορτωμένοι με πειθαρχικά. Για μένα μέχρι ένα πρώτο 2χρονο πειθαρχικό είναι αναλήψιμο γιατί δε μου κοστίζει ουσιαστικά τίποτα (εκτός ακραίου απροόπτου σε σχέση με την έκβαση της δίκης). Περιγραφικά τα παραπάνω όλα, αμήχανες και ρισκαδόρικες στιγμές, αλλά και συνάμα υπενθύμιση στους εαυτούς μας του ποιοί σκατά είμαστε μέσα στην, κατα τα άλλα, αφομοιωτική επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα, μέσα στο γενικότερο σάπιο κλίμα με τα φυλετικά ξύλα, τις ιεραρχίες, τα ομοφοβικά κόμπλεξ και το περίσσειο ματσιλίκι της πλειοψηφίας.

Και αν δεν μου έκανε έκπληξη η αισχρή στάση πολλών κρατουμένων, γιατί δεν περίμενα και τίποτα καλύτερο απο κλειστές -άτυπα και μη- ιεραρχημένες ομάδες όπως αυτές που έχουν φτιάξει στην Α' πολλοί απ'αυτούς που είναι απο χώρες της πρώην ΕΣΣΔ, πολλοί απ'τους αλβανούς και απ'τους μπράβους, δεν κρύβω ότι σοκαρίστικα όταν μιά άλλη οργανωμένη ομάδα, αυτή της ΣΠΦ,

ξεκίνησε να στέκεται αντιθετικά με την αντιεξουσιαστική στάση μας. Θά'θελα πολύ να πιστέψω πως αυτή η φάση εκφράζει μόνο τα ίδια τα άτομα απ' αυτούς που έχω ακούσει να εκφράζονται εχθρικά ανα καιρούς, αλλά δυστυχώς δεν τα καταφέρνω κρίνοντας και απ'το πως κινούνται γενικότερα. Οπότε είναι συλλογικό το χρέωμα. Αφορμή γι' αυτά που λέω αποτέλεσαν τα τελευταία "σχόλια" (αυτοί που χρειάζεται ξέρουν τι εννοώ) που έκαναν πάνω στις τελευταίες εξελίξεις και στην απεργία πείνας/δίψας των παιδιών, που πολλά είναι καρμπόν με πράγματα που μας είπαν σε έκτακτες συζητήσεις τους τελευταίους μήνες. Και επειδή αυτά είναι σοβαρά πράγματα, όταν λες "αυτά τα σκηνικά που κάνετε είναι ανούσια στη φυλακή" ανοιχτά, συνυπολογίζοντας τις εξουσιαστικές συμπεριφορές και το γενικό στυλάκι των τελευταίων μηνών με την αγωνιώδη προσπάθεια μετάδοσης απο μεριάς τους παραφουσκωμένων σεναρίων γύρω απ'τις συνέπειες μιας ρήξης με την υπηρεσία, ε του πούστη, θα βρεθείς εκτεθειμένος. Αηδία. Άνθρωποι που άφησαν το δικό τους κομμάτι στην ιστορία του πολέμου με το υπάρχον, με μεγάλες ποινές να περιμένουν και αυτούς που δεν τις έχουν φάει ήδη, άνθρωποι που πάντα υποστήριζα απέναντι στη λάσπη των αναρχοφοβισμένων φαφλατάδων -και θα συνεχίσω να το κάνω εκεί που χρειάζεται- έπεσαν απίστευτα στα μάτια μου. Αν έμεναν στην ουδέτερη στάση, δηλαδή να μείνουν αποστασιοποιημένοι και να κοιτάνε τη δουλειά τους, θα έμενα σε επίπεδο ξαφνιάσματος όπως ήμουν όταν πρωτομπήκα και δεν θα ασχολιόμουν όπως τώρα. Αλλά καμιά δικαιολογία -όσο καλή και νά 'ναι- δεν φτάνει να μπαλώσει την ξεφτίλα του να εναντιώνεσαι, χρησιμοποιώντας άρρωστες τακτικές συκοφάντησης, με τους μοναδικούς σχεδόν που κάνουν άμεση την -όσο γραφική και νά 'ναι- ρήξη με το καθεστώς της φυλακής.

Το σκηνικό λοιπόν με τον φύλακα, αποτέλεσε την αφορμή για να πέσουν οι πολυαναμενόμενοι τίτλοι τέλους του σύντομου περάσματος μου απ'την Α' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού. Απ' την Α' οπότε, θα μου μείνει αξέχαστη η έντονη κινητικότητα απο κάποιους κρατούμενους που παρατηρούνταν πάντα στο αρχιφυλακείο, ειδικά όταν είχε προηγηθεί κάποια μικρή αναστάτωση στη πτέρυγα. Δυστυχώς, αυτό ήταν το μόνο είδος "κινητοποίησης" κρατουμένων που είδα όσο είμαι φυλακή, γιατί φυσικά τις στάσεις που γινόντουσαν στην Α', πέρα απο μία που κάναμε απο κοινού με τους συντρόφους και άλλα 2-3 άτομα χωρίς καμιά ιδιαίτερη συμμετοχή άλλων κρατουμένων, δεν τις υπολογίζω καν, αφού γίνονταν ύστερα απο ...διακανονισμό με τον αρχιφύλακα υπηρεσίας. Το μόνο σίγουρο είναι οτι μετά την κατασταλτική κίνηση πολλά πράγματα αλλάζουν. Τώρα το πως θα κυλήσουν τα πράγματα απο' δώ και στο εξής είναι ένα ερωτηματικό που μένει να το απαντήσουμε εμείς. Χαιρετώ για την ώρα..

Γιάννης Ναζάκης, Δ' πτέρυγα-Φυλακές Κορυδαλλού

3/1/14